
Nakba-förnekare med öppet slutna ögon

av Tariq Shadid
14 april 2007

Vi som förespråkar palestiniernas sak i västvärlden får ofta höra att allmänhetens uppfattning om konflikten har kommit mycket närmare palestiniernas. Med detta menar man vanligtvis hur folk övergick från att tro på den sionistiska myten om "ett land utan folk åt ett folk utan land" till att acceptera Oslo-doktrinen om tvåstatslösningen.

Detta går knappast att bestrida detta, men vad har vi egentligen uppnått? Bara att befolkningen i västvärlden har upptäckt att Palestina trots allt inte var ett land utan folk. Denna nu till synes plågsamt senkommen iakttagelse, måste ganska nyligen ha varit en verkligt omskakande insikt för många.

Jag kan föreställa mig att det förmodligen känns som en enastående uppenbarelse om man efter att ha varit fullständigt blind återfår någon liten synförmåga. Men betyder det att den person som delvis har återfått sin syn nu också är lämpad att gå ut i trafiken i rusningstid? Även om personen själv är övertygad om att han klarar det?

Som palestinier i västvärlden kan jag försäkra er att många här tror att deras ögon redan är öppna, när de i själva verket inte alls har kommit så långt från "land utan folk"-formuleringen som de tror. De tror att de är kunniga nog att ha en åsikt. Och däri ligger den osynliga låsning som behärskar västvärldens samhällen när det gäller Palestina.

Denna låsning beror merendels på att folk i västvärlden i stor utsträckning är indoktrinerade att känna djup skuld över varje slags kritik mot Israel. Och däri ligger det huvudsakliga skälet till att det är lockande för västerlänningar att inta hållningen att båda sidor är lika skyldiga. Det faktum att sionisterna är de som invaderar, konfiskerar mark, förtrycker och ockuperar skjuts åt sidan, i huvudsak för att det leder till dessa motstridiga lojaliteter. Medierna underbygger detta genom att skickligt portionera ut information och genom sitt ordval, där allt palestinskt våld brännmärks som terrorism och allt israeliskt våld kallas motåtgärder.

Idag är det inte längre så svårt att övertyga folk om att palestinierna lider fruktansvärt och orättvist. Det till synes största problemet är dock att få samma personer att se att Israel är orsaken till detta lidande, trots de överväldigande historiska fakta som bevisar detta. Detta omfattar naturligtvis även de fakta som de israeliska nya historikerna lyfte fram på 1990-talet. De förnekar inte några av förbrytelserna mot palestinierna, utan hävdar bara att de skulle ha genomförts mera grundligt (Benny Morris).

Ett misstag som vi som förespråkar palestiniernas sak i västvärlden ofta gör är att inte trycka tillräckligt på dessa högst väsentliga frågor. Nakba-förnekelse är ett av de största problem som gör att folk inte förmår se sionismens förbrytelse för vad den verkligen var, det vill säga en illasinnad och välplanerad etnisk rensning som fördrev omkring 800 000 palestinier från deras hem och deras land år 1948 samtidigt som de över 400 byar som de flydde från förstördes och utplånades från kartan. Majoriteten av västerlänningarna känner fortfarande inte till dessa obestridliga och brutala fakta.

Vad är det för mening med att till exempel diskutera Israels apartheidmur med Nakba-förnekare? Lagen om orsak och verkan är omkastad i hans hjärna. En Nakba-förnekare ser Israel som begynnelsen och palestinierna som angriparna, och i hans föreställning är den formuleringen en verklighet, hur löjlig den än är historiskt sett. Det enda meningsfulla är att försöka öppna hans ögon, som uppenbarligen är öppet slutna, genom att tala om Nakba - arabiska för 'katastrof'.

Sedan Oslo-perioden förekommer också, som en ny men ganska stark strömning i västvärlden, så kallade försvarare av palestiniernas rättigheter som icke desto mindre slår bakut när man nämner sionismen. De har ofta idéer som liknar de som många aktiva i den israeliska "Fred Nu"-rörelsen hade. Denna rörelse har i snabb takt förlorat anhängare under de senaste åren - vilket i sig är nog så talande. Som självutnämnda europeiska eller amerikanska företrädare för palestiniernas sak gör dessa människor ingen nytta för palestinierna, utan utgör faktiskt till och med ett påtagligt problem, om inte det huvudsakliga problemet när vi försöker medvetandegöra västerlänningar, eftersom de utgör barriärer och grindvakter mot våra framsteg.

Hur kan någon som stödjer palestiniernas sak betrakta den som försvarar den sionistiska ideologin, som har sitt ursprung i nationalisocialismen (det borde vara en varningsklocka) och är full av föreställningar om raslig överlägsenhet, utan misstanke? Den för närvarande mycket aktiva kristna sionismen är minst lika destruktiv - och jag menar då i den mest bokstavliga bemärkelsen - och kompromisslös mot det palestinska folket som sin judiska motsvarighet.

Det är av största betydelse att hålla sionismen i centrum av den politiska debatten om Israel, och att nämna den i varje diskussion i ämnet. Det tänkande som Oslo medförde har verkligen försvagat denna vana påtagligt, men det finns ett enkelt sätt att mycket snabbt ändra på det: tala om den. Tala alltid om Nakba och tala alltid om sionismen när du talar om Palestina i västvärlden. Om vi inte tar upp dessa två frågor, vad talar vi då om? Och vilket syfte tjänar vi när vi fastnar i de fruktlösa diskussionerna i frågor som bara är symptom på dessa två?

En sak är säker: medvetenheten om Nakba är mycket liten i västvärlden. Ändå är jag fast övertygad om att så länge detta inte förändras kommer västerlänningarnas likgiltighet att vara den samma som nu och de kommer att se på medan Israel fortsätter att tränga ut Palestina hektar för hektar och fortsätter att göra livet till ett levande helvete för varenda palestinsk invånare, person för person, medan västerlänningarna bara skakar på huvudet och upprepar sitt ständiga "varför kan inte de där människorna sluta att slåss?" Ett uttryck för förtvivlan, lika mycket som för okunnighet.

Om bara dessa människor kände till 1948 års Nakba, och att den aldrig tog slut, utan fortsätter än idag. Nakba är inte ett svårt ord att undervisa folk om, så låt oss vara kloka och få folk att tala om den, innan Israel får möjlighet att slutföra den

Tariq Shadid

14 april 2007

Författaren är holländsk-palestinsk aktivist

(Översättning från engelska: Anders Püschel)

Se även [The Zionist Plan for the Middle East](#), av Israel Shahak.

[PDF "printout"](#)
